

Nakon 6 mjeseci kiše i lošeg vremena svanulo je sunce. A mi smo se sjetili da bi u pola bijela dana za vrijeme najveće žege mogli lupit izrazito napornu trening akciju u obližnju nam svima znanu i dragu Veternicu. Kako je grah pao da se nemre ići u subotu na akciju, isto je tako pao da se ide u nedjelju po najvećem zvizdanu.

Dogovor je u 11h na cesti ispod Veternice, no to smo prolongirali na podne jer se trebala i kavica popiti... Tako se družina sastavljena od Menge, Pavelića, Elvira, Meli, Marka, Alana i mene uputila prema ulazu u Veternicu (neki normalno obučeni, a „precjednik i potprecjednik“ su pičili uzbrdo u gaćama). Na ulazu smo naletjeli na špiljske vodiče i ponešto izletnika koji su se čudili, „da di tog ima, da se na pol brda nose ronilačke boce i da se ide roniti u špilju!??“ Bez obzira na njihovo čuđenje, mi smo odradili psihološku pripremu te se opremili i uputili u dubine Medvednice utvrditi stanje stvari na kraju potoka, tj. na sifonu. Sve je dobro išlo, pojavljuje se redovno, gotovo klasično pregrijavanje. Znoj curi s čela i štipa za oči, „puf pant“, kolona ima dobar ritam. Pokoja kraća stanka i evo potoka. Po sjećanju, znam da sada slijedi mrcvarenje s cukanjem 2 ronilačka kompleta kroz provlačenje. Svojevremeno sam rekao, kako bih rado platio „pifkana“ onome koji je ronio u sifonu u Veternici!

Nakon jučerašnje akcije, nisam promijenio mišljenje. Uz puno muke ekipa je docukala opremu do pred kraj potoka. Opremamo Alana da on prvi odradi prospekciju, a za dalje bumo vidjeli. Moj je zadatak da ako ga nema 10 minuta, idem do njega u sifon provjeriti kaj se dešava. I po potrebi pomoći. No ronjenje u solidno mutnoj špiljskoj vodi je trajalo točno toliko da se ustvrdi da običan čovjek ne može proći dalje (a neki, kaj se tiče vremenskog intervala ronjenja, mogu dulje zadržati dah). T

ako da je, kuriozitetno, Alan prvi čovjek s Pešće koji je zaronio u sifonu u Veternici i ronio je duže od prvog čovjeka iz Gajnica koji je ronio u Veternici, tj. mene. Slobodnom procjenom se može reći da je Alan ronio 2 minute, a ja 1,5 minutu.

Samim ronjenjem je razbijena fama i neke priče koje su se povremeno pojavljivale godinama nakon prvog urona Hrvoja Malinara u veternički sifon. Samo jezero je dubine 1,5m s pukotinom na lijevom boku koja ide do 4m dubine (ja zaronio na 2m) i nekaj sitno u dalj. Na kraju je špranja širine da taman Alan može zaglaviti svoje koljeno u nj.

Nema dalje, jedino možda u rastrančiranim dijelovima tijela. Ok, ronjenje je završilo. Sada svu tu opremu treba izvući van iz špilje. I opet nastupa mrcvarenje vlastitih organizama i borbe s kacigom koja u provlačenju stalno pada na nos. Isto tako s bujicom znoja koja curi u oči i izaziva privremeno zamućenje vida. Nije ni da pomaže kada se s blatnom rukavicom želiš riješiti znoja, pa dobar dio blata ode u oči...

Kako to već biva, kretanje kroz špilju pod teretom nekima ide lakše a nekima teže. Jako se vidi da nam ove godine fali terena za nabijanje kondicije. Tako je to kada se bavimo drugim stvarima... Uz solidnu preforsiranost (viđeno iz moje perspektive) stižemo do izlaza negdje oko 18:30, na malo manju vrućinu nego li je bila kada smo ulazili. Lagano dolazimo do sape, pakiramo opremu u solidno zabačene torbe, te pičimo u nizinu po aute i na okrijepu. Na okrijepi još malo dolazimo do sape i upočujemo se na Betino i Tunino rođendansko okupljanje u Route 66.

Srećom je pao mrak pa ostali posjetitelji nisu mogli vidjeti špiljske nuspojave; malo-malo blato negdje na nama (a o izmučenim licima da ne pričam). Još nije bio ni fajrunt, a ekipa se povećava ... Srećom i da sam smožden i ne mogu čekati kraj...

Povijest

Hrvoje Malinar Joe,

prvi koji je ronio u Veternici

Rođen je u Zagrebu 5. kolovoza 1939. godine. Počeo je planinariti još kao dijete sa svojom starijom braćom. Već na prvom izletu 1947. godine posjetio je špilju Veternicu i otada je zavolio zagonetne ljepote špiljskog podzemlja. Odmah po osnutku planinarskog društva Sveučilišta Velebit, 1950. godine postaje njegovim članom. Sa speleologijom se počinje baviti u okviru Speleološkog odsjeka PD Javor, jer njegovo matično društvo nije imalo organiziranu speleološku djelatnost. **U organizaciji toga društva izvodi 1959. godine prvo speleoronjenje autonomnim ronilačkim aparatom na području Hrvatske (glavni odvodni sifon špilje Veternice, a zaronio je sa posuđenim vatrogasnim aparatom za disanje), te izradio skicu sifona**

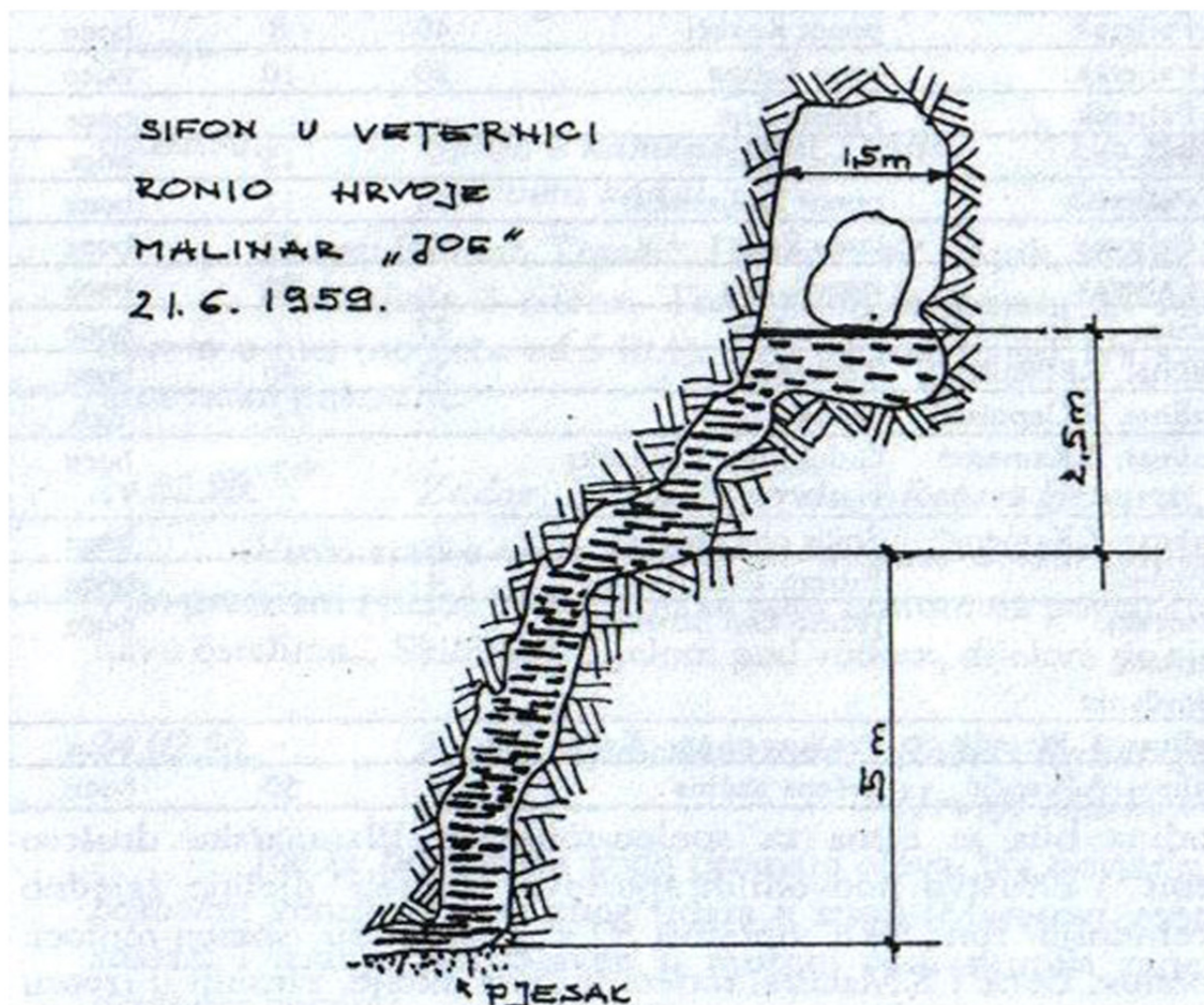
U ljetu 1960. godine pohađa speleološki tečaj u Tounju. Potom za potrebe vojske sudjeluje u jednomjesečnom speleološkom istraživanju na području Like, kada istražuje stotinjak špilja i jama. Krajem 1960. godine* osniva speleološki odsjek u PDS Velebitu, te postaje njegovim prvim pročelnikom. Začetnik je moderne tehnike spuštanja i penjanja po užetu u vertikalnim speleološkim objektima. Još 1967. godine inicira napuštanje glomazne i nespretne tehnike spuštanja u jame pomoću speleoloških ljestvica, kako je to do tada bilo uobičajeno u Hrvatskoj.

Akcijaški trening na sifonu u Veternici

Autor Frf

Ponedjeljak, 24 Lipanj 2013 08:59

Razrađuje tehniku spuštanja i penjanja samo pomoću užeta, što i objavljuje u speleološkoj literaturi. Mogućnosti tehnike istraživanja jama samo pomoću užeta u praksi dokazuje 1969. u jami Puhaljci na Velebitu kada se s Martom Sekely spušta do dubine 250 m i tamo otkriva nastavak jame.

Skica prenešena iz publikacije: „Stručni seminar o izradi i vrednovanju speleoloških nacrti, Samobor 2009.“, poglavlje TOPOGRAFSKO SNIMANJE POTOPLJENIH DIJELOVA SPELEOLOŠKOG OBJEKTA, str 17/18, autor Teo Barišić, Speleološki odsjek HPK "Sv. Mihovil", Šibenik

Izdavač: Speleološki klub Samobor, ISBN 978-953-56036-0-3

Izvori:

- www.speleologija.hr, Životopisi poznatih Velebitaša. SO Velebit

- „Stručni seminar o izradi i vrednovanju speleoloških nacrti, Samobor 2009.“ str 17/18, TOPOGRAFSKO SNIMANJE POTOPLJENIH DIJELOVA SPELEOLOŠKOG OBJEKTA, Teo Barišić SO HPK „Sv. Mihovil“ Šibenik